

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118202340
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2118202340.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v právnej veci žalobcu: U. L., nar. X.X.XXXX, adresa G., Z. I. XXXX/XX, zastúpeného advokátom: Mgr. Stanislava Tichá, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, P.O.BOX 86, Bratislava, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.637,74 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 40Csp/38/2018-66 zo dňa 12.10.2018 - proti výrokom I. a II., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie žalovaného smerujúce proti výroku II. rozsudku, ktorým bola vo zvyšku žaloba zamietnutá o d m i e t a .

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti výroku I. a vo výroku III. o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

III. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobe čiastočne vyhovel tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.637,74 Eur, spolu s ročným 5% úrokom z omeškania zo sumy 1.637,74 Eur od 10.4.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo výroku II. v prevyšujúcej časti žalobcom uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol. Napokon vo výroku III. súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil vykonaným dokazovaním. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500023953 vyplýva, že článok 2 „Osobné údaje dlžníka“, a článok 5 „Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ sú vyplnené tlačným písmom, vytlačené počítačom, článok 6 „Údaje o schválenom revolvingovom úvere“ sú vpísané rukou. V článku 5 je uvedené: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 Eur, predpokladaná RPMN za úver 70,01%, ročná úroková sadzba úveru 70,01%, priemerná RPMN za úver 47,29%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 Eur. V článku 6 je uvedené: poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.500,- Eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 80,37 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.375,54 Eur, RPMN za úver 69,53%, ročná úroková sadzba

úveru 70,01%, priemerná RPMN za úver vo výške 47,29%, poskytnutá čiastka revolvingu 790,84 Eur, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,75%. V článku 8 Dohoda o poskytnutí služby je uvedené, že: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok Veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe Žiadosti/zmluvy uzavretej medzi Veriteľom a Dlžníkom a záväzok Dlžníka zaplatiť Veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 € a za b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 €“. Z článku 8.4 Zmluvy vyplýva, že odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto Dohody o poskytnutí služby a odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi, pričom zmluvné strany sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie úveru a revolvingu a pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty za poskytnutú službu v zmysle článku 8.1 Zmluvy, pričom k započítaniu došlo ku dňu poskytnutia úveru a ku dňu uskutočnenia revolvingu. Z článku 8.2 Zmluvy vyplýva, že dlžník je oprávnený, nie však povinný, požiadať o odklad splátok úveru/revolvingu a túto žiadosť môže podať po splatení prvých troch splátok úveru/revolvingu za podmienok následne špecifikovaných v článku 8.2 zmluvy. Z Karty klienta vyplývajú jednotlivé úhrady žalobcom v období od 19.05.2013 do 09.01.2018 resp. 19.05.2016, v celkovej výške 2.921,99 Eur.

3. Rozhodnutie súd odôvodnil právne aplikáciou ust. § 52, § 53 ods. 1, § 54 ods. 2, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej len OZ), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov... v znení účinnom v čase poskytnutia úveru (ďalej len ZoSÚ).

4. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol uzavretou úverovou zmluvou založený spotrebiteľský vzťah, v ktorom žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ. Na spotrebiteľskú zmluvu sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v § 52-54, taktiež osobitná právna úprava, a to zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pri posúdení žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia musel súd ako predbežnú otázku vyriešiť, či zmluva má všetky náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a či sa z tohto dôvodu poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ako to tvrdil žalobca. Súd zistil, že v zmluve absentuje uvedenie údajov vyžadovaných zákonom o spotrebiteľských úveroch, konkrétne § 9 ods. 2 písm. f) termín konečnej splatnosti úveru, § 9 ods. 2 písm. j) ročná percentuálna miera nákladov, § 9 ods. 2 písm. k) rozpis splátky v členení zákonom vyžadovaným. Dôsledkom neuvedenia podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je to, že sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Taktiež dojednané započítanie vzájomnej pohľadávky veriteľa, ktorá vznikla už z len dojednanej možnosti odkladu splátok úveru a revolvingu, bez ohľadu na to, či dlžník neskôr požiada o odklad splatnosti splátok alebo nie, a ktorú si žalovaný veriteľ započítal ku dňu poskytnutia úveru a schválenia revolvingu, teda požadovanie úhrady plnenia, za ktoré spotrebiteľ ešte nedostal dohodnuté protiplnenie (§ 53 ods. 4 písm. v) Občianskeho zákonníka), považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcou značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach žalobcu ako spotrebiteľa ktorá je preto absolútne neplatnou.

5. K absencii termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch) bol súd toho názoru, že tento jednoznačne absentoval v zmluve, keď zo zmluvy nebolo zrejmé, ako dlho bude spotrebiteľ poskytnutý úver splácať. K namietanej absencii obligatórnej náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splácania (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch) súd bol toho názoru, že túto vedomosť žalovaný z uzavretej spotrebiteľskej zmluvy nemal. Zmluva totiž neobsahuje rozčlenenie splátky úveru tak, aby bolo zrejmé, aká čiastka z celkovej výšky splátky 80,37 Eur poistenia predstavuje istinu, úrok a iné poplatky. Primárnemu účelu právnej úpravy spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa, jeho ochrana) potom zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone, v čase vzniku zmluvného vzťahu, slovami „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ viaže ku každej z tam

uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúce sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine tak i k úrokom a tiež prípadne k iným poplatkom. Je nepostačujúce uvedenie „len celkovej výšky splátky“.

6. Prvoinštančný súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/294/2017 zo dňa 23.4.2018, podľa ktorého je pravdou, že v rozhodnutí Súdneho dvora z 9.11.2016 vo veci C-42/15 o návrhu na začatie prejudiciálne v konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19.12.2014 a ktorý súvisí s konaním žalobcu proti Kláre Bíróovej, Súdny dvor uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú ustanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení z článku 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Otázka priameho účinku právnych noriem EÚ sa vo všeobecnosti týka vymedzenia podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú právnu normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne na prípad, ktorý riešia. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku Smerníc v spore medzi jednotlivcami (v tomto prípade veriteľ proti spotrebiteľovi) v zásade platí zákaz priameho (horizontálneho) účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe jednotlivci. Uzané vnútroštátne výkladové metódy vytvárajú právny rámec pre realizáciu povinností súladného výkladu vnútroštátnych noriem s právom EÚ. To ale neznamená, že tieto metódy môžu viesť k akémukoľvek výsledku, len aby bol dosiahnutý cieľ smernice. Súdny dvor už sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opieral o uznanú vnútroštátnu metódu. Súdny dvor tieto medze prehľadne zhrnul vo veci C-212/04 rozsudok Súdneho dvora z 4.7.2006 keď uviedol, že povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem (proti zákonu) vnútroštátneho práva (aj rozsudok C-105/03 zo 16.6.2005, C-268/06 z 15.4.2008). Vzhľadom na explicitné znenie zákona v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov by súdy, ak by vyložili toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny a úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná bez poplatkov, „zlomili“ vnútroštátne právo a nahradili ho Smernicou (čo je postup typický pre priamy účinok). Následkom citovaného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ je nová legislatívna zmena od 1.5.2018 (vykonaná novelou zák. č. 279/2017 Z.z., ktorým sa mení zákon o bankách), kde sa uvádza, že vzhľadom na toto rozhodnutie sa upravuje náležitosť zmluvy tak, že sa nahrádza rozčlenením pojmom frekvencia. Je teda evidentné, že zákonodarcia pristúpil k legislatívnej zmene a súd nemôže vykladať sporné ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch rovnako v prípade dvoch rôznych znení zákona len z dôvodu, aby vyhovel požiadavke žalobcu. Požadovaný výklad sporného ustanovenia bude možný pri posudzovaní zmlúv uzavretých po účinnosti spomenutej novely (aby neodporoval princípu zákazu retroaktivity).

7. K RPMN súd prvej inštancie uvádza, že obdobne ako uviedol Krajský súd v Žiline sp. zn. 8Co/125/2018 zo dňa 29.06.2018, RPMN predstavuje porovnateľné číslo slúžiace spotrebiteľovi na orientáciu v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdenia výhodnosti poskytnutého úveru. Z obsahu úverovej zmluvy je nepochybné štruktúrovanie na článok 5 - Údaje o požadovanom spotrebiteľskom úvere a článok 6 - Údaje o schválenom spotrebiteľskom úvere, ktoré vyplnil žalovaný. Označenie týchto častí pri ich gramatickom výklade potvrdzuje záver, že výsledok kontraktácie sporových strán je vyjadrený v článku 6, ktorý definuje jednotlivé parametre úveru - jeho výšku, splatnosť (počet splátok), výšku mesačnej splátky (vrátane úrokov), celkovú čiastku, ktorú musí dlžník zaplatiť, RPMN, ročnú úrokovú sadzbu, priemernú ročnú percentuálnu mieru nákladov. V spojitosti s uzavretou spotrebiteľskou zmluvou predložil žalovaný dlžníkovi následne Oznámenie o schválení úveru z 17.04.2013, ktoré obsahuje jednotlivé náležitosti úveru. Uvedené oznámenie bolo formulované jednostranne žalovaným ako veriteľom, nie je podpísané druhou zmluvnou stranou, a preto jeho použitie na účely skúmania náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebolo prípustné (obdobne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/107/2016). Zjavne ide o dokument jednostranne informujúci dlžníka/ žalobcu o schválení úveru. Naviac žalovaný nepreukázal, že jeho návrh vôbec žalobcovi doručil. Aj vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že keďže žiadosť/zmluva obsahuje rozdielne údaje o revolvingovom úvere, v konečnom dôsledku to znamená, že zmluva neobsahuje údaj o revolvingovom úvere. Sú teda splnené podmienky pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase

uzatvorenia zmluvy. Údaj o RPMN má byť v zmluve uvedený spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti v čase uzatvárania zmluvy, a to z dôvodu predovšetkým právnej istoty spotrebiteľa, ktorý s prihliadnutím aj na tento údaj má možnosť rozhodnúť sa, či zmluvu o spotrebiteľskom úvere ne/uzavrie.

8. Absenciu niektorej z náležitostí uvedenej v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zákonodarca nesankcionuje neplatnosťou, ale poskytuje spotrebiteľovi špecifickú ochranu v tom, že ak nie je niektorý z týchto údajov v písmene a) až k) a v písmene r) až y) uvedený v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie tak prijal právny záver, že zmluva je bezúročná a bezpoplatková. Z uvedeného dôvodu mal súd za to, že žalobca zaplatil žalovanému z vyplateného úveru vo výške 1.284,25 Eur sumu 2.921,99 Eur bez právneho dôvodu, čím sa žalovaný na úkor žalobcu obohatil a preto je jeho povinnosťou rozdiel vo výške 1.637,74 Eur vrátiť žalobcovi.

9. S poukazom na § 517 ods. 2 OZ súd uviedol, že žalobca si úrok z omeškania z vydania bezdôvodného obohatenia uplatnil odo dňa nasledujúceho po poslednej platbe. Súd žalobcovi priznal nárok na úrok z omeškania zo žalovanej istiny odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby, t. j. odo dňa 10.04.2018. V prevyšujúcej časti uplatneného úroku z omeškania súd žalobu zamietol.

10. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP, keď úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, včítane uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť súdny poplatok v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, keďže žalobca ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva je ex lege oslobodený od platenia súdneho poplatku.

11. Proti tomuto rozsudku výslovne v rozsahu výrokov I. a II. podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalovaný, ktoré odôvodnil odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napádanom rozsahu a žalobu zamietol, a zároveň žalovanému priznal náhradu trov konania voči žalovanému (zrejme žalobcovi) v celom rozsahu.

12. Pod bodom I. odvolania namietal záver súdu prvej inštancie, že medzi sporovými stranami nedošlo k dohode o RPMN. Podľa odvolateľa súd neuvádza ani jeden dôvod, pre ktorý sa domnieva, že uvedený údaj je dohodnuteľným. Súd bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN, pričom takýto formalistický prístup súdu je predčasný. RPMN nemôže byť predmetom konsenzu a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá. Hodnota RPMN úveru sa medzi stranami úverovej zmluvy nedojednávava, ani dohodnúť nemôže, vyplýva to predovšetkým z právnej úpravy, dospela k tomu aj súdna prax. Podkladmi pre výpočet pre RPMN sú údaje platné v čase uzavretia zmluvy. Ak by žalovaný tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s predpokladanou RPMN, potom by porušil zák. č. 129/2010 Z.z. Z napádaného rozsudku nie je zrejme ani to, na základe čoho súd dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/839/2016, ktorý uviedol, že hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Výpočet RPMN sa vykoná podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie. RPMN nepredstavuje predmet záväzku je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

13. V bode II. odvolania odvolateľ namietol nesprávny záver súdu prvej inštancie, že žalovaný neuviedol v zmluve rozdelenie splátky na časť istinu, úrok a iné poplatky. Poukázal pritom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Ak by zmluva mala obsahovať rozpisanie splátky, potom aký logický a opodstatnený by bol zmysel práva spotrebiteľa považovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 ZoSÚ, ktorá by v takom prípade nemala žiadny význam. Požiadavka na rozpisovanie splátky je postupom, ktorý nikdy nemal a ani nemá oporu v právnom poriadku. Z tohto dôvodu nikdy nešlo ani nejde o porušenie ZoSÚ, ani o neprijateľnú podmienku.

14. V bode III. odvolania žalovaný uviedol, že uvádzanie konečnej splatnosti úveru nemôže a nikdy nemohlo byť v zmysle úniijného práva pri absencii tejto náležitosti dôvod pre bezúročnosť. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-42/2015 vyslovil, že ust. čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES by sa nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do Zmluvy o úvere iné náležitosti než tie, ktoré vymenúva tento článok. Zároveň konštatoval, že daná smernica sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice sa bude považovať za bez úrokov a bez poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V tejto súvislosti odkázal aj na závery NS SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktorý je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene ZoSÚ a táto náležitosť bola vylúčená. V tejto súvislosti žalovaný tiež odkázal na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 13Co/111/2014, podľa ktorého vychádzajúc z počtu splátok a ich splatnosti je logické, že exaktný údaj o konečnej splatnosti úveru je zhodný s dátumom splatnosti poslednej splátky. Tento údaj uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi je logickým vyústením údajov uvedených v spomenutých bodoch. Podľa odvolateľa zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi a to jednak určením dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, dátumom splatnosti poslednej splátky uvedeným v oznámení o schválení úveru, ktorý je zároveň termínom konečnej splatnosti a spôsobom vyplývajúcim zo splátkového kalendára, ktorý predstavuje neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Podporne poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, z ktorého citoval záver súdu, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

15. Žalobca odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalovaného predložil prostredníctvom svojej advokátky písomné vyjadrenie ktorým navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

16. Pokiaľ ide o termín konečnej splatnosti, poukázal na zmätočnosť vo vyjadreniach žalovaného, keď vo vyjadrení zo dňa 17.4.2018 uvádza, že deň splatnosti poslednej splátky je dňom konečnej splatnosti úveru, a že termín konečnej splatnosti vyplýva z oznámenia o schválení úveru, v podanom v odvolaní už dokonca popiera potrebu uvádzania termínu konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ zmluva odkazuje na Zmluvné dojednania, ktoré mali tvoriť jej neoddeliteľnú prílohu, tieto neboli podpísané. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co/396/2014, podľa ktorého časť zmluvy uzavretá podľa Občianskeho zákonníka nemôže byť určená púhym odkazom na obchodné podmienky. Je vylúčené, aby sa Všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nevyhnutné, aby takéto obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Taktiež poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/245/2010, v zmysle ktorého, ak nie sú obchodné podmienky podpísané dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté, a pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné.

17. Ku konečnej splatnosti úveru odvolateľ uviedol s odkazom na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/2015, že pri rozpore medzi Smernicou a zákonom sa nemôže bez ďalšieho automaticky uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom, len musí byť skúmané, či môže byť Smernici priznaný priamy účinok resp. nepriamy účinok. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, keďže by sa jednalo o výklad vnútroštátneho práva contra legem. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Obdo/45/2012, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkoľvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa. V tejto súvislosti odkázal aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 21Co/104/2016, NS SR sp. zn. 7Sžo/61/2015, 7Cdo/128/2016, Krajského súdu Trenčín sp. zn. 27Co/36/2017, Krajského súdu Prešov sp. zn. 1Co/2/2017 a 16Co/7/2017 a Krajského súdu Žilina sp. zn. 11Co/164/2017. V súvislosti s rozsudkom Súdneho dvora EÚ C-42/2015 poukázal aj na názory v odborných článkoch a na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. K absencii údaju o RPMN v zmluve

žalobca uviedol, že úver je bezúročný a bez poplatkov aj dôvodu, že v nej je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa. V zmluve uvedená RPMN nekorešponduje so skutočnou RPMN, nakoľko úverová zmluva v časti RPMN nezohľadňuje aj náklady na základe Dohody o službách, ako služby doplnkové, ako to ukladá § 2 písm. g) a i) ZoSÚ, čo považuje za zavádzajúce vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi a v jeho neprospech. Navyiac v bode 6 úverovej zmluvy je uvedený údaj o úrokovej sadzbe 70,01% a RPMN len 69,53%, čo je matematický aj logický nezmysel, nakoľko RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako je výška úrokovej sadzby. Žalovaný nesprávne vypočítal výšku RPMN úveru, nakoľko vo výpočte vôbec nepočíta zo sumou 215,75 Eur ako poplatkov za odklad splátok. RPMN je tak uvedená v zmluve nesprávne a v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa, čo v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) ZoSÚ spôsobuje taktiež ex lege bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Rozhodnutie súdu prvej inštancie žalobca považuje za správne a preto navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil.

18. Ďalšie podania v odvolacom konaní do spisu doložené neboli.

19. Na doručení výzvu odvolacieho súdu, aby sa strany vyjadrili k možnému použitiu na vec dosiaľ neaplikovaného ust. § 44 ods. 2 OZ, sa strany písomne vyjadrili.

20. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k výzve uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov. K platnému uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, nakoľko v zmysle § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch musí mať zmluva písomnú formu a musí obsahovať náležitosti uvedené v § 9 predmetného zákona. Ostatné náležitosti zmluvy musia byť výsledkom zhodného prejavu vôle oboch zmluvných strán. Nemôže byť ich určenie a doplnenie ponechané na svojvôli veriteľa. Kontraktačný mechanizmus uzatvárania zmlúv upravuje Občiansky zákonník v § 43 a nasl., podľa ktorého pokiaľ prijatie návrhu obsahuje zmeny, je v zmysle § 44 ods. 2 OZ odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh a na uzavretie zmluvy sa potom vyžaduje akceptácia zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, pričom jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samé osebe neznamenajú prijatie nového návrhu. V bode 13 návrhu zmluvy sa síce uvádza, že k uzatvoreniu zmluvy dochádza už riadnym vyplnením a následným podpisom návrhu žiadosti všetkými stranami, ale pre neplatnosť tohto zmluvného ustanovenia k uzatvoreniu zmluvy takýmto spôsobom nemohlo dôjsť. V tejto súvislosti odkázal na ust. § 54 ods. 1 OZ. Ustanovenie bodu 13 žiadosti sa pritom neprípustne odchyľuje od ust. § 43a nasl. OZ v neprospech spotrebiteľa, nakoľko veriteľovi umožňuje doplniť v zásade akékoľvek údaje do bodu 6 žiadosti, ktoré nebudú korešpondovať s údajmi v bode 5. V predmetnom oznámení sú uvedené úplne nové, resp. iné údaje ako boli v žiadosti - návrhu žalobcu na uzavretie zmluvy najmä o dátume splatnosti prvej splátky a o dátume splatnosti poslednej splátky, ktoré sú pritom obligatornými zákonnými náležitosťami samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. To, že predmetné ustanovenie bodu 13 návrhu sa neprípustne odkláňa od ust. § 43a a nasl. OZ potvrdzuje aj skutočnosť, že podľa bodu 2.1 zmluvných dojednaní, ktoré navyiac nie sú podpísané a sú písané takmer nečitateľným drobným písmom, mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby žalovaný veriteľ schválil iné parametre požadovaného úveru ako uviedol žalobca v žiadosti, čo samo osebe je odmietnutím návrhu v zmysle § 44 ods. 2 OZ, bez toho, aby to znamenalo porušenie povinnosti žalovaného a tiež mal žalobca vopred súhlasiť s tým, aby bol termín splatnosti splátky v prípade akceptácie návrhu zo strany žalovaného stanovený jednostranne žalovaným, teda žalobca sa tak vopred vzdal práva poznať konkrétny deň splatnosti splátok ako jednej zo zákonných náležitostí zmluvy. Takisto mala byť stanovená jednostranne žalovaným aj splatnosť prvej splátky. Celková výška úveru (RPMN), obligatorná náležitosť zmluvy, mala byť žalobcovi jednostranne oznámená žalovaným podľa čl. 2 bod 2.2 zmluvných dojednaní. Čo sa týka výšky úrokov, žalobca sa mal zaviazat' vopred platiť úroky uvedené nie v bode 5, ale v bode 6 žiadosti, ktoré ale nesmel vyplniť a dopĺňať ich následne žalovaný a výšku týchto úrokov mal opäť následne len jednostranne oznámiť spotrebiteľovi. Predmetné zmeny a doplnenia v bode 6 zmluvy potom spôsobili právny následok (§ 44 ods. 2 OZ) odmietnutia návrhu žalobcu zo strany žalovaného a následne išlo už o nový návrh zo strany žalovaného, pričom žalovaný v spore nepreukázal jeho akceptáciu zo strany žalobcu. Na základe toho potom nedošlo k platnému uzavretiu obligatorne písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Následne nemohla byť platne uzavretá ani dohoda o poskytnutí služieb, ktorá dohoda je podľa § 52a OZ závislou zmluvou na úverovej zmluve. Konkrétne zákonné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy boli jednostranne určené žalovaným a teda nedošlo k písomnej obojstrannej dohode zmluvných strán na týchto povinných náležitostiach, čo v prípade platného uzavretia zmluvy spôsobuje ex lege bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť. Pokiaľ žalovaný odkazuje na Zmluvné dojednania, tieto neboli podpísané. V tejto súvislosti žalobca odkázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Co/396/2014, podľa ktorého

časť zmluvy uzavretá podľa Občianskeho zákonníka nemôže byť určená púhym odkazom na obchodné podmienky, je vylúčené, aby sa všeobecné zmluvné podmienky bez ďalšieho stali súčasťou zmluvy. Tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je nutné, aby takéto obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu podpísané. Tiež poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo 245/2010, v zmysle ktorého ak nie sú obchodné podmienky podpísané, dojednania, ktoré sú v nich obsiahnuté a pre ktoré zákon vyžaduje písomnú formu sú pre absenciu tejto predpísanej formy neplatné. Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na ust. § 40 OZ žalobca má za to, že podstatné a zákonné náležitosti nebolo písomné dojednanie ani v úverovej zmluve, ani v zmluvných podmienkach.

21. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že s ohľadom na spôsob konštituovania zmluvného vzťahu, schválenie úveru s inými parametrami ako je uvedené v bode 5 nie je takou zmenou, výhradou, či doplnením, ktoré by spĺňalo predpoklady pre aplikáciu § 44 ods. 2 OZ, v zmysle ktorého každá výhrada, obmedzenie, dodatok, či iná zmena musia byť takými, že menia predložený návrh do podoby, kedy nezodpovedá vôli oferenta, čo v danom prípade nenastalo. Žalovaný poukázal na bod 2 zmluvných dojednaní čl. 2.1, podľa ktorého dlžník vyplní do formulára žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy ním požadovanú výšku úveru a súhlasí s tým, že veriteľ je oprávnený výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru bez toho, aby to znamenalo porušenie povinností zo strany veriteľa. Podľa žalovaného zmluvné strany si teda výslovne dohodli spôsob konštituovania ich zmluvného vzťahu, pričom ich zmluvnú slobodu a zmluvnú voľnosť nemožno dodatočne nahrádzať. Ustanovenia OZ o uzatváraní zmlúv pritom nepredstavujú kogentnú úpravu v tom zmysle, že sa strany nemôžu dohodnúť na tom, čo sa bude považovať za návrh a čo za prijatie návrhu, resp. čo bude a nebude zmenou návrhu na uzavretie zmluvy.

22. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v časti výroku I. vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní účinne napadnutej vyhovujúcej časti výroku I. je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP, a v časti, v ktorej odvolanie žalovaného smeruje voči výroku II., ktorou bola žaloba vo zvyšku zamietnutá v prospech odvolateľa, je nevyhnutné odvolanie žalovaného odmietnuť (§ 386 písm. b) v spojení s § 359 CSP).

23. V zmysle § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

24. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

25. Podľa § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

26. Ako bolo uvedené vyššie, odvolaním žalovaného bol výslovne vo výrokoch I. a II. napadnutý rozsudok, teda ja vo výroku II., ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a tak rozhodol v prospech žalovaného. Žalovaný ale v zmysle cit. procesných ust. nemal oprávnenie podať odvolanie proti výroku II. preskúmaného rozsudku, ktorým bola žaloba voči nemu vo zvyšku zamietnutá. V dôsledku toho bolo nevyhnutným, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v časti, v ktorej smerovalo proti zamietajúcej časti rozsudku, s použitím cit. § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou, odmietol.

27. Prieskumu odvolacieho súdu potom podliehala vyhovujúca časť rozsudku (výrok I.), včítane (závislého) výroku III. o náhrade trov konania. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odôvodnenie vyhovujúcej časti rozsudku súdom prvej inštancie a odvolacie argumenty uplatnené žalovaným, bolo posúdiť, či došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, či sa súd prvej inštancie dopustil vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a či rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

28. Súd prvej inštancie vyhovie žalobe odôvodnil v podstate tým, že predmetná zmluva o úvere neobsahovala náležitosti s odkazom na ust. zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch... § 9 ods. 2 písm. f) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov (RPMN) a písm. k) výšku, počet a termíny splátok, istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatnenia.

29. Pokiaľ ide o vyhovujúcu časť rozsudku je rozhodujúcim opierajúc sa o ust. § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, vychádzajúc pritom z toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má povinnú zákonom predpísanú písomnú formu (§ 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmlúv). V danom prípade bolo pritom preukázaným a nesporným, že žalovaný na tlačive žalobcu predložil žalobcovi žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru zo dňa 11.4.2013 v časti 5, ktorá obsahovala RPMN rozdielnu od schváleného úveru. Na túto žiadosť zareagoval žalovaný vyplnením dovtedy nevyplnenej časti 6 predmetnej žiadosti - zmluvy nazvanej „Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypĺňujte)“. Keďže údaje o schválenom revolvingovom úvere, obsahujú rozdielne údaje oproti žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru v časti výšky RPMN za úver (v žiadosti 70,01% a v schválení 69,53%), nebolo možné toto prijatie návrhu zo strany žalovaného obsahujúce zmeny, považovať za účinné a konečné, ale v zmysle citovaného § 44 Občianskeho zákonníka ho bolo nevyhnutné považovať za odmietnutie návrhu v dotknutej časti a za nový návrh adresovaný žalovaným žalobcovi. Vzhľadom na to bolo potom pre platné dojednanie obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere nevyhnutné, aby žalobca tento nový návrh účinne v písomnej forme prijal, k čomu podľa výsledkov vykonaného dokazovania nedošlo. Jeho mlčanie alebo jeho nečinnosť samé osebe neznamenajú prijatie nového návrhu. Zmluva je totiž viacstranný právny úkon, ktorý vzniká konsenzom ako úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu. Ako správne ustálil súd prvej inštancie text úverovej zmluvy tak fakticky obsahuje 2 rozdielne údaje o RPMN, pričom ani jeden sa účinne nestal súčasťou zmluvy, z čoho treba vyodiť, že zmluva o úvere riadne uvedenie RPMN neobsahuje.

30. Na uvedenom závere pritom nič nemení obsah bodu 13. danej zmluvy, podľa ktorého riadnym vyplnením a následným podpisom tejto žiadosti/zmluvy všetkými zúčastnenými stranami bola uzatvorená zmluva..., ktorý nerieši prijatie návrhu so zmenami. Vyššie popísaný postup uzatvárania a podpisovania zmluvy, pre rozpor so zákonom nemožno ani považovať za riadny. Ani skutočnosť, že podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní dlžník mal súhlasiť s tým aby veriteľ schválil iné parametre požadovaného úveru ako dlžník uviedol v žiadosti, nemení nič na uvedenom závere, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh, ktorý vyžaduje akceptáciu zmeneného návrhu zo strany pôvodného navrhovateľa, ku čomu v danom prípade nedošlo. V danej veci pritom nie je rozhodujúce, či údaj o RPMN v spotrebiteľskej zmluve o úvere je alebo nie je predmetom dohody zmluvných strán ako argumentuje odvolateľ, ale že je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

31. Na doplnenie odvolací súd dodáva, že v zmysle § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou;... (pričom, ako už bolo uvedené vyššie, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať zo zákona povinne písomnú formu). Keďže potom v danom prípade žalobca nesporne a preukázateľne podpísal iba žiadosť o poskytnutie úveru dňa 11.4.2013, a k schváleniu úveru došlo až doplnením údajov o schválenom revolvingovom úvere žalovaným dňa 17.4.2013 a žalobca tento v podstate sčasti nový návrh zmluvy o úvere nepodpísal, predmetná zmluva o úvere, nebola v zmenenej časti platne písomne uzavretá, pričom jej uzavretie konkludentným spôsobom je v danom prípade vylúčené (§ 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. Z.z. o spotrebiteľských úveroch... v spojení s ust. § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného vzhľadom na to, že v písomne uzavretej zmluve o spotrebiteľskom úvere nebola účinne obsiahnutá náležitosť a to RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ), v zmysle súdom prvej inštancie, aplikovaného § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, je v dôsledku toho potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov. Už samotná absencia tejto náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a preto už bolo nadbytočným a nehospodárnym (čl. 17 Základných princípov CSP) zaoberať sa absenciou prípadných ďalších náležitostí zmluvy vedúcich k tomu istému následku.

33. Keďže podľa záverov súdov bolo potrebné predmetný spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobca žalovanému z titulu týchto úverov zaplatil oproti istine navyše žalovanú sumu 1.637,74 Eur, zodpovedajúcu jeho bezdôvodnému obohateniu bez právneho dôvodu na úkor žalobcu (§ 451 a n. OZ), bolo dôvodným jeho žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovaného na zaplatenie žalobcovi uvedenej sumy aj s príslušným úrokom z omeškania, ktorého počiatok a výška odvolacou argumentáciou napadnuté neboli.

34. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného aj argumentáciu žalobcu predostretú v odvolacom konaní, odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodnú, bez potreby sa ňou osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

35. S poukazom na uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku II. vecne správny, včítane závislého výroku III. o náhrade trov konania (odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého) s použitím ust. § 387 CSP potvrdil.

36. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Odvolací súd preto úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

38. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).